YVES BONNEFOY-írások*

Egy isten
Un dieu

Itt nyugszik egy isten. Tudatlan,
Miként mi. Nem szeretett, ahogy
Egy gyermek képes reá. Esetlen volt,
Erőszakos, híján megvilágító szavaknak.

S meghalt, s nem vette hasznát
Készségeinek. Mindig meglepődött,
Hogy ő milyen; miként mi is
A legvégső napunkig.

Fia volt valakinek? Az, de lázadó,
Aki megsértette apját. Halni
Akart, mértékről se tudva már.

De ki várt volna, hogy még élhessen egy órát,
A gyermek kezét fogva, aki már nem lehetett,
Noha még könnyük is ugyanaz.

(Bárdos László fordítása)

Kőhajítás

Jeter des pierres

Éjszaka végre megérkeztünk oda, ahol köveket lehet hajigálni. A lehető legmagasabbra, a lehető legmesszebbre akartuk őket dobni az előttünk elterülő erdőben, amely úgy szaladt le a meredek lejtőn, mintha vízmosás volna a lábunk alatt, s a mélyén a fák alatt csörgedező víz.

A köveket, a hatalmas köveket nehézkesen, de sietősen szabadítottuk ki a bokrokból. A szürke kövek a sötétben csak úgy ragyogtak.

Két kézzel emeltük őket a fejünk fölé. Milyen nehezek voltak így, magasabbak, nagyobbak, mint bármi más a világon! Milyen messzire fogjuk őket eldobni a névtelen másik oldalra, a szakadékba, ahol se magasság, se mélység nincs már, se vízmorajlás, se csillagok. Nevetve néztük egymást a felhőtakaró mögül fel-felbukkanó holdfényben.

Sebes kéz, nemsokára véres kéz, kezünk, amellyel gyökereket húzunk ki, feltúrjuk a földet és megmarkoljuk a fogásunknak ellenálló sziklát. A vértől arcunk is ellilult, de tekintetünk újra és újra felemelkedett a feldúlt talajról a többiek tekintetét keresve, és még mindig az a nevetés.

(Gyuris Kata fordítása)

Ulysses elhajózik Ithaka partjainál

UlyssepassedevantIthaque

E homokpart, e sziklák? Ithaka.
Tudod, itt lakik az olajfa meg a méh,
Meg a hű hitves és az öreg eb,
Nézd, a hajóorr feketén csillog a víztől.

Nem, ne nézz a partra! Nem más tárul eléd,
Mint szegény országod. Kezet se foghatsz
Azzal a férfiúval, aki vagy;
Hiszen már nem búsulsz, s nem is reménykedsz.

Hajózz el. Légy csalódás! Balról eltűnik.
Már kimélyül a másik tenger, a tiéd,
Az emlék, amely kísért, és halni akar.

Tovább! Irány most már a másik
Süppeteg partvonal, ott! A habokban
Még játszik a gyermek, ki volt. Magad.

(Bárdos László fordítása)

**Yves Bonnefoy: Másik otthon,* Pen Club – Pluralica, Budapest, 2014